

deltidsansættelse både i beskæftigelsesprojekter og hos private arbejdsgivere med løntilskud, selv om den konkrete overenskomst ikke har bestemmelser om deltidsansættelser.

9. Sanktioner over for unge, der »falder fra« i løbet af ungdomsydelsesperioden

Det er en forudsætning for udbetaling af den fulde ungdomsydelse, at den unge udfører det antal arbejdstimer, der er indeholdt i beskæftigelsen. Der er derfor kun ret til ungdomsydelse for det antal timer, hvori der faktisk udføres arbejde.

Hvis den unge helt opgiver arbejdet, er den unge ikke berettiget til at modtage almindelig kontanthjælp i den resterende del af ungdomsydelsesperioden. Dette svarer til, at en over-20-årig efter den almindelige regel i bistandslovens § 40, stk. 1, nr. 1, ikke kan få kontanthjælp, hvis pågældende har et rimeligt tilbud om arbejde eller deltagelse i beskæftigelsesfremmende foranstaltninger.

LO's repræsentanter har fremhævet, at de – hvis beskæftigelsesmulighederne skal være parate til de unge straks eller meget hurtigt – ikke kan gå ind for, at det skal være forbundet med tab af retten til kontanthjælp at sige nej til en beskæftigelsesmulighed eller senere forlade beskæftigelsen.

LO's repræsentanter kan derimod tilslutte sig princippet om, at de unge ikke skal kunne afslå et kvalitativt godt beskæftigelsestilbud og i stedet hæve kontanthjælp. Men et kvalitativt godt tilbud fordrer efter disse repræsentanters opfattelse, at kommunerne har haft bedre tid til – ud fra den unges forudsætninger og ønsker samt mulighederne på arbejdsmarkedet – at finde frem til det bedst opnåelige tilbud.

LO's repræsentanter har endvidere peget på, at et eventuelt tab af retten til kontanthjælp/ungdomsydelse kan have meget vidtrækkende konsekvenser for den enkelte. Der bør derfor etableres en klageadgang, der kan vurdere de givne tilbuds kvalitet og rimelighed.

DUF støtter de forebyggelselementer, som ligger i lovforslaget. DUF finder derfor også, at der for den gruppe af unge, som af forskellige grunde ikke kan fungere under et beskæftigelsestilbud inden for ungdomsydelsen, fortsat må være et socialt sikkerhedsnet. Såfremt man sender unge, der er faldet ud af ungdomsydelsesordningen, på gaden uden økonomisk sikker-

hed, mener DUF, at lovforslaget vil virke imod sine intentioner, idet det kan føre til f.eks. øget ungdomskriminalitet, misbrugsproblemer som følge af endnu et personligt nederlag m.v.

De kommunale repræsentanter har med hensyn til mulighed for klage over tilbudenes art givet udtryk for, at det – hvis tilbudene skal gives meget hurtigt – kan være svært med det samme at finde et, der matcher den unges forudsætninger og ønsker bedst muligt. Man kan imidlertid – som det i forvejen er helt almindelig praksis – lade de unge skifte projekt, hvis de ikke er tilfredse. En klageadgang straks ved det første tilbud vil kunne give kaotiske tilstande.

Hvis kommunerne får en frist på 2-3 måneder til at finde den konkret bedst egnede beskæftigelsesmulighed, vil det efter disse repræsentanters opfattelse næppe give de store problemer med klageadgang for så vidt angår tilbudenes art.

Socialministeriets repræsentanter har henvist til, at Folketinget i december 1988 har vedtaget en stramning af bistandslovens § 40, stk. 1, nr. 1, om kontanthjælpsansøgers pligt til at udnytte arbejdstilbud m.v. Ændringen er trådt i kraft den 1. april 1989. Selv om man principielt lod den unge, der afviser at udnytte sit beskæftigelsestilbud efter ungdomsydelsesordningen, komme ind under kontanthjælpsreglerne, ville den pågældende alligevel med et åbent beskæftigelsestilbud efter § 40, stk. 1, nr. 1, være afskåret fra at få kontanthjælp.

Socialministeriets repræsentanter har i øvrigt givet udtryk for, at muligheden for klage til de sociale tilsynsmyndigheder over standarden i en kommunes tilbud i henhold til ungdomsydelsesordningen må være tilstrækkelig til at sikre, at kommunerne lever op til et rimeligt niveau i kvaliteten af de tilbud, der gives.

Socialministeriets repræsentanter har særligt fremhævet, at en del af de unge, som DUF's repræsentant finder kan være svære at motivere for eller holde fast i beskæftigelse, vil tilhøre den gruppe af unge, som ikke alene har ledighed som problem. De vil altså kunne omvisiteres til mere støttende foranstaltninger efter bistandsloven, f.eks. efter § 42.

10. Visitationskompetencen i ordningen

Det er i lovforslaget om ungdomsydelsen angivet, at det er det sociale udvalg, der har kom-